

DE INTIMITEIT VAN HET ONEINDIGE: DE VIDEO'S VAN LILI DUJOURIE

Jean Fisher

*'Ik wil de dubbelheid (zichtbaar/onzichtbaar, aanwezig/
afwezig) in haar totaliteit aanduiden en ervaarbaar
maken.'* LILI DUJOURIE¹

In het begin van de jaren zeventig was video als artistiek medium nog op zoek naar een eigen 'taal', daarbij gebruikmakend van de reeds bestaande codes voor de productie van beelden, maar tevens tegen die codes ingaand. Tegelijkertijd toonde deze nieuwe kunst zijn eigen materialiteit, zonder daarbij andere media te willen vervangen maar als uitnodiging om nieuwe mogelijkheden te verkennen. De beeldresolutie was weliswaar lager dan die van film en het nieuwe medium was evenmin bestand tegen de afstand tussen kijker en beeld die voor het 'epische landschap' van cinema nodig is. Toch werd de kijker een scherm vol dansende fotonen voorgehouden dat de blik gevangen hield en een intieme kijksituatie creëerde, opgebouwd rond close-up en 'medium shot'. Bovenal was het echter een direct medium — met 'instant playback' en performance in 'real time'. Aan vrouwen en zwarte kunstenaars bood dit op tijdsduur gebaseerde medium nieuwe uitdrukkingsmogelijkheden, niet alleen omdat het minder gebeiteld was in masculinistische tradities, maar ook omdat het een structuur verschaftte waarmee aan tot dan toe onuitgesproken ervaringen en

1. Lili Dujourie, geciteerd door Bart Cassiman, in *Lili Dujourie*, Centre National d'Art Contemporain de Grenoble, Bonner Kunstverein, daadgalerie Berlin, 1989, p. 83.